

Tabita Šķerberga

GODA ABSOLVENTS Tūrisma nozarē

*Tūrismā svarīgākais
faktors ir cilvēki!*

Šajā gadā Biznesa augstskola *Turība* piešķir apbalvojumu GODA ABSOLVENTS četriem augstskolas absolventiem, tostarp Starptautiskā tūrisma fakultātes absolventei, Jelgavas novada domes Tūrisma attīstības projektu vadītājai Tabitai Šķerbergai, kurai piešķirts apbalvojums GODA ABSOLVENTS Tūrisma nozarē.

Tabita Šķerberga ir augstskolas patriote un pārliecinoši apgalvo, ka studijas ir mainījušas viņas dzīvi uz labo pusī. T. Šķerberga ir sapratusi, ka viņas īstā vieta ir tūrisma nozarē – jomā, kas viņai patīk un kurā nemītīgi jāapgūst jaunas zināšanas un prasmes. Tā ir joma, kas nekad nestāv uz vietas, tāpat kā Tabita.

21. aprīlī Jūs saņemsiet apbalvojumu GODA ABSOLVENTS. Kā jutāties brīdī, kad uzzinājat par šo apbalvojumu?

Biju ļoti pārsteigta, jo es zinu, cik daudz absolventu ir Biznesa augstskolā *Turība*. Pat tagad īsti vēl nesaprotu, kāpēc esmu izvēlēta tieši es, lai gan nenoliedzami vienmēr esmu bijusi augstskolas patriote, lai cik skaļi tas arī izklausītos. Joprojām visiem, kuri interesējas par studijām šajā augstskolā, saku, ka ļoti augstu vērtēju *Turības* studiju procesu un kvalitāti. Mani četri studiju gadi *Turībā* aizritēja lieliski, un katru nodarbību gaidīju ar lielu prieku. Studijas ir mainījušas manu dzīvi uz labo pusī un devušas daudz jaunu iespēju.

Kāpēc izvēlējāties tieši Biznesa augstskolu *Turība*?

Man patika gan piedāvātā studiju programma, gan studiju grafiks, kaut gan tie nebija primārie iemesli. Kādreiz strādāju Latvijas Lauksaimniecības universitātes dienesta viesnīcā, kā arī darbojos baznīcā. Pie mums viesojās dažadas ārvalstu delegācijas, un manos pienākumos nereti ietilpa organizēt viesu izmitināšanu, plānot vizītes programmu u.tml. Šī pieredze mudināja mani izlemt par labu studijām tūrisma jomā.

Studijas *Turībā* man ļāva apvienot darbu ar mācībām. Patiesībā, visi apstākļi sakārtojās tā, lai varētu studēt. Vēl padomju laikā mācījos Rīgas kooperatīvajā tehnikumā, kas atradās tajā pašā ēkā, kur šodien *Turība*. Kad bija jāizvēlas, kur studēt, domāju, cik ļoti nevēlos atkal mērot ceļu no tuvākās dzelzceļa stacijas Atgāzenē uz Graudu ielu, jo kādreiz tur bija neapgāsmots un dubļains ceļš, bet tieši tajā gadā tika izveidota dzelzceļa stacija „Biznesa augstskola *Turība*”, un arī šī problēma atrisinājās.

Neslēpušu, ka, gatavojoties studijām, biju dzirdējusi dažadus stereotipus par *Turību*, taču es tiem nenoticēju, un četri studiju gadi kopā ar Joti jaukiem kursa biedriem izvērtās interesanti. Kopumā studiju laiks ir atstājis Joti labu iespaidu!

Vai ir kāds pasniedzējs, kurš īpaši palicis atmiņā?

Turības pasniedzēji ir savas jomas speciālisti – to augstu vērtējujoprojām. Ja kāds jāizceļ, tad gribētos minēt Margaritu Plataci, kā arī manu diplomdarba vadītāju Liviju Brūveri, kura mani Joti atbalstīja, arī Rutu Žvali, ar kuru joprojām satiekamies dažādos tūrisma pasākumos. Pie pasniedzēja Aināra Brenča uzrakstīju pirmo projekta pieteikumu – šī pieredze vēlāk Joti noderēja.

Viss, ko Tu pārvari un izdari, iemāca Tev kaut ko jaunu.

Vai varat vairāk pastāstīt par savas karjeras attīstību – kā nokļuvāt līdz Jelgavas novada Tūrisma attīstības projektu vadītājas amatam?

Manu karjeru Joti lielā mērā ietekmēja arī augstskolas absolvēšana. Jelgavas novada domē nokļuvu jau studiju laikā, strādājot praksē. Pēc pirmā studiju gada gāju praksē Jelgavas pils muzejā, kur nostrādāju vienu Joti interesantu sezonu - tur mani uzņēma Joti laipni.

Meklējot prakses iespējas pēc otrā studiju gada, atcerējos, ka Jelgavas rajona pašvaldībā darbojas Tūrisma informācijas centrs, un ieguvu iespēju iziet tur praksi. Kad atrānu pieteikties praksē, tā laika darbiniece, kura vēlāk bija mana kolēģe, bija Joti priecīga, ka esmu pieteikusies palīgā.

Pēc trešā kursa varēju atgriezties un turpināt praksi Tūrisma informācijas centrā, tomēr vēlējos izmēģināt ko jaunu. Tieši tobrīd Rundāles pilī tika meklēts klientu apkalošanas speciālists. Biju nolēmusi, ja darba devējs kompensēs vismaz ceļa izdevumus, labprāt strādāšu - gan jau kaut kā izbraukāšu no Jelgavas uz Rundāli. Zvanīju, lai pieteiktos, un man palūdza pārzmanīt pēc pusstundas, jo atbildīgais darbinieks bija izgājis. Sagadījās, ka tās pusstundas laikā man piezvanija kādreizējā kolēģe no Jelgavas Tūrisma informācijas centra un aicināja darbā par tūrisma speciālistu.

Protams, salīdzinot ar to darba apjomu, kāds ir šodien, darba nebija tik daudz – ik gadu atjaunojām reklāmas materiālus, piedalījāmies dažādās tūrisma izstādēs, līdzdarbojāmies Zemgales Tūrisma asociācijas darba grupās u.tml. Jāteic, karjeras attīstījusies pakāpeniski. Strādājot Tūrisma informācijas centrā, 2007. gadā absolvēju augstskolu. Lai gan tolaik darbā jau bija visai liela slodze, viss izdevās veiksmīgi. 2009. gadā pēc teritoriālās reformas, kad Jelgavas rajons kļuva par Jelgavas novadu, mainījās arī darbinieku funkcijas un pienākumi. Notika arī izvērtēšana, un mans *Turības* diploms tika atzīts un novērtēts, un, manuprāt, tas bija noteicošais, lai es saglabātu savu darbavietu.

Esmu sapratusi, ka tūrisms ir mana nozare – tā ir joma, kas man patīk un kurā vienmēr jāapgūst jaunas lietas. Tūrisms nekad nestāv uz vietas. Jāsaka, pēdējos piecos gadus tūrisma jomā Jelgavā ir notikusi vērienīga attīstība – ja kādreiz Jelgava tika uztverta kā caurbraucamā vieta, tad šobrīd tūrismā ir notikusi milzīga augšupeja. Kādreiz arī mēs, TIC darbinieki, domājām, ka Jelgavā jau nav daudz, ko redzēt, tikai pils, taču tagad ir gan jaunās

promenādes, gan gājēju tilts, tornis ar brīnišķīgu skatu laukumu u.tml. Ir vērojama liela interese par Jelgavu, un tie tūristi vai bijušie LLU studenti, kuri pēdējo reizi šeit bijuši, piemēram, pirms divdesmit gadiem, ir Joti pozitīvi pārsteigti, ieraugot, cik pilsēta ir skaista. Arī pēdējie gadi, kopš darbojos Jelgavas novada Tūrisma attīstības projektu vadītājas amatā, ir bijuši izaicinājuma pilni.

Kādi ir Jūsu pienākumi šajā amatā?

Pirmkārt, tas ir ikdienas darbs – tikšanās, plānošanas, informācijas apkopošana, dalība informatīvo materiālu sagatavošanā, tūrisma aktualitāšu prezentācija dažādām auditorijām, pasākumu un ekskursiju organizēšana. Piedalāmies arī starptautiskajās izstādēs un tūrisma gadatirgos.

Kas ir grūtākais Jūsu ikdienas darbā?

Grūtākais ir tas, ka gadās arī neplānotie darbi, piemēram, šī gada sākumā, īstenojoties iecerei par sadalījumu nozarēs, bija jāveido tūrisma stratēģija. Vēl notiek stratēģijas izskatīšana novada domes sēdēs vairākos lasījumos, un jāpilnveido izdarītais. Tā kā esmu praktisks cilvēks – darītājs, nevis plānotājs – šādas stratēģiskās lietas man padodas mazliet grūtāk. Tomēr šis uzdevums man iemācīja, ka viss, ko Tu pārvari un izdari, iemāca Tev kaut ko jaunu. Turklāt tūrisms nav mana vienīgā darba joma, esmu iesaistīta arī starptautisku projektu īstenošanā – nereti nākas uzņemt citu pašvaldību delegācijas, bet, viennozīmīgi, tūrisma pieredze un kontakti Joti palīdz arī citos pienākumos.

Strādājot tūrisma nozarē, bieži vien darbam nākas ziedot arī daļu savā brīvā laika, bet, kā pavadāt to laiku, ko patiešām veltāt atpūtai?

Mans hobījs un atpūta ir dārza darbi. Dzīvoju mājā ar skaistu dārzu – darbošanās tajā man sniedz prieku un relaksāciju. Tāpat arī mūzika – tā ir viena no manām mīlestībām. Labprāt izmantoju izdevības apmeklēt labu koncertu un dziedu baznīcas korī. Vasaras pavadu kopā ar mazbērniem – viņi gan nedzīvo Latvijā, tāpēc tiekamies tikai vasarās. Prieku sagādā arī citu valstu iepazīšana, gan veicot darba pienākumus, gan atpūšoties.

*Mans *Turības* diploms tika atzīts un novērtēts, un, manuprāt, tas bija noteicošais, lai es saglabātu savu darbavietu.*

Kurš, Jūsuprāt, ir tas tūrisma galamērķis Latvijā, uz kuru vajadzētu aizbraukt ikvienam?

Ļoti īpaša vieta Zemgalē ir Rundāles pils. Ja runājam par ģimenēm ar bērniem, tad ieteiktu apmeklēt Tērvetes dabas parku, kas pēdējā laikā ir Joti attīstījies. Ieteiktu aizbraukt arī uz koncertzāli „Lielais Dzintars” Liepājā – domāju, ka šī koncertzāle būs liels izrāviens Liepājas tūrismam.

Kādreiz tika uzskatīts, ka Jelgavas pils ir vienīgais apskates objekts novadā. Vai šobrīd situācija ir mainījusies?

Kādreiz tā tiešām šķita, bet mūsdienās viss ir mainījies – līdzās Jelgavas pils muzeja ekspozīcijai ir unikāls apskates objekts – Kurzemes un Zemgales hercogu kapenes, kādas citās pilīs neatrast. Jelgavas pils pagrabā atrodas īsti sarkofāgi ar hercogu pīšiem, jo, būvējot pili, netika uzcelta kapela, kur parasti apglabāja valdnieku mirstīgās atliekas. Pēdējo gadu laikā lielākā daļa sarkofāgu ir restaurēti un pieejami apskatei. Šobrīd pilī īpašos gadījumos darbojas arī kaligrāfijas darbnīca „Dorotejas vēstules”. Pilī ir ļoti skaita aula, kurā notiek koncerti un svinīgi pasākumi, taču pils viennozīmīgi vairs nav vienīgais tūrisma objekts – 2009. gadā tika izveidota Lielupes krasta promenāde ar veloceliņiem, kas ļoti atdzīvināja Jelgavu. Tas bija liels izrāviens tūrisma attīstībā, jo kopš 60. - 70. gadiem Lielupe bija ļoti piesārņota, tajā nebija iespējams peldēties, taču tagad piesārņojums ir likvidēts un tikusi labiekārtota promenāde un peldvietu.

2010. gadā tika atvērts Jelgavas Sv. Trīsvienības baznīcas tornis, kas ir ļoti unikāls objekts. Pēc vairāk nekā 60 gadiem tas piedzīvojis atdzimšanu; pēc renovācijas tajā ietvertas dažādas jaunākās tehnoloģijas un interaktīvās ekspozīcijas, ko novērtē ne tikai vietējie tūristi, bet arī ārvalstu viesi, kuri atzīst – ekspozīcija ir izveidota augstā līmenī un Jauj ielūkoties Jelgavas bagātājā vēsturē. 2012. gadā tika atklāts gājēju tilts „Mītava”, kas ir Latvijā garākais gājēju un velobraucēju tilts – tas savieno pilsētas centru ar Pasta salu. Apkārt salai stiepjas veloceliņš, salā ir brīvdabas skatuve, bērnu rotaļu laukums un skeitparks. Tur, kur kādreiz bija mežonīgi krūmi un nekopta vide, tagad ir labiekārtota vieta, kur atpūsties ģimenēm ar bērniem.

Ar lepnumu varam teikt, ka tagad ikviens pilsētnieks var atrast, kā pavadīt brīvo laiku un baudīt dabu, pilsētas vidi un svaigu gaisu. Ja kādam nav iespējas aizbraukt tālākos braucienos, pilnvērtīgi var atpūsties arī tepat, Jelgavā. Jelgava ir kļuvusi par lielo pasākumu un festivālu pilsētu, piemēram, par klasiku jau kļuvis Starptautiskais Ledus skulptūru festivāls, gadskārtējie Piena, Maizes un Medus svētki, kas tradicionāli tiek svinēti augusta pēdējā sestdienā, u.c. Nepārtrauki notiek arī lielāka un mazāka mēroga koncerti kultūras namā un baznīcās - ikviens var atrast savai gaumei piemērotāko.

Pērn Jelgava svinēja savu 750. jubileju, tāpēc vēlos jautāt, kādu Jūs redzat Jelgavu tās 800. jubilejā?

Pagājuša gada smilšu skulptūru festivālā tieši apspēlējām šo tēmu, iztēlojoties, kā Jelgava izskatīsies vēl pēc 750 gadiem. Man grūti nosaukt konkrētus milzīgus infrastruktūras objektus, kas būs pilsētā vai novadā, bet es priečātos redzēt, kā Jelgavā sabalansējas viss jaunais un kultūras mantojums. Galvenais, lai paši jelgavnieki būtu viesmīligi un gatavi ieguldīt savu darbu, lai pilsēta būtu saistoša un skaista! Tūrismā pats svarīgākais faktors ir cilvēki!

Tagad ikviens pilsētnieks var atrast, kā pavadīt brīvo laiku un baudīt dabu, pilsētas vidi un svaigu gaisu.

